VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 13. decembrī*

[Teksts labots ar 2019. gada 30. aprīļa rīkojumu]

Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "PLOMBIR" – Absolūts atteikuma pamats – Aprakstošs raksturs – Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts) – Faktu pārbaude – Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkts (tagad Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkts) – Pierādījumi, kas pirmo reizi iesniegti Vispārējā tiesā

Lietā T-830/16,

Monolith Frost GmbH, Leopoldshoe [*Leopoldshöhe*] (Vācija), ko pārstāv *E. Liebich* un *S. Labesius*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *A. Söder*, *D. Walicka* un *M. Fischer*, pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Dovgan GmbH, Hamburga (Vācija), ko pārstāv *J.-C. Plate* un *R. Kaase*, advokāti,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 22. septembra lēmumu lietā R 1812/2015-4 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Monolith Frost* un *Dovgan*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši V. Valančus [*V. Valančius*] un U. Ēbergs [*U. Öberg*] (referents),

sekretāre: R. Ukelīte [*R. Ukelyte*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 23. novembrī,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 20. februārī,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 6. martā,

pēc tiesas sēdes 2018. gada 17. aprīlī

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2010. gada 14. jūnijā persona, kas iestājusies lietā, *Dovgan GmbH*, iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar grozīto Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Regulu (ES) 2017/1001 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “PLOMBIR”.

3 Preces, attiecībā uz kurām ir pieteikta reģistrācija, ietilpst 29. un 30. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm it īpaši atbilst šādam aprakstam:

– 29. klase: “Kompoti, olas, piens un piena produkti”;

– 30. klase: “Pārtikas ledus, kafija, kakao”.

4 Preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2011. gada 27. jūnijā *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 2011/118. Apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta kā Savienības preču zīme 2011. gada 4. oktobrī ar numuru 009171695 attiecībā uz visām 3. punktā iepriekš minētajām precēm.

5 2014. gada 12. maijā prasītāja, *Monolith Frost GmbH*, iesniedza *EUIPO* pieteikumu par preču zīmes “PLOMBIR” daļējas spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz iepriekš 3. punktā norādītajām precēm, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta a) apakšpunkta tiesību normām apvienojumā ar 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta tiesību normām (tagad Regulas 2017/1001 59. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts).

6 Sava pieteikuma pamatojumam prasītāja ir norādījusi pieejamības prasību saistībā ar eksportu un ir apgalvojusi, ka apstrīdētā preču zīme ir vārda “Пломбир”, kas krievu valodā nozīmē “saldējums”, transliterācija ar latiņu burtiem. Tā ir apgalvojusi, ka apstrīdētās preču zīmes aprakstošo raksturu uztverot personas, kas dzīvo Vācijā un citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, tādās kā Baltijas valstis, kurās iedzīvotāji prot krievu valodu.

7 Ar 2015. gada 14. jūlija lēmumu *EUIPO* Anulēšanas nodaļa apmierināja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz noteiktām precēm, kas ietilpst 29. klasē (piens un piena produkti) un 30. klasē (pārtikas ledus) (turpmāk tekstā kopā – “attiecīgās preces”).

8 2015. gada 9. novembrī persona, kas iestājusies lietā, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad Regulas 2017/1001 66.–71. pants), *EUIPO* iesniedza apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu. Tā pamatoja savu sūdzību 2015. gada 16. novembrī.

9 Ar 2016. gada 22. septembra lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") *EUIPO* Apelācijas ceturtā padome atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu un pilnībā noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu. Konkrēti, pirmkārt, tā uzskatīja, ka, lai gan attiecīgās preces šajā gadījumā ir paredzētas gala patērētājam neatkarīgi no tā vecuma, ienākumiem vai tā valodu zināšanām, apstrīdētās preču zīmes aprakstošā rakstura vērtējums ir jāattiecina vienīgi uz Vācijas teritoriju, jo prasītājas iesniegtie pierādījumi un skaidrojumi attiecas vienīgi uz šo teritoriju.

10 Otrkārt, Apelācijas padome uzskatīja, ka prasītāja nav pierādījusi, ka pietiekami būtisks attiecīgo preču patērētāju procentuāls daudzums Vācijā prot krievu valodu, jo šajā sakarā iesniegtie pierādījumi ir mazticami vai neatbilstoši.

11 Treškārt, Apelācijas padome norādīja, ka prasītāja nav pierādījusi, ka konkrētā sabiedrības daļa precīzi saprastu vārda "plombir" nozīmi. Šajā sakarā tā precizēja, ka, ciktāl Vācijas konkrētajai sabiedrības daļai būtu jāveic vārda "plombir" transliterācija ar kirilicas burtiem un tas jāatpazīst kā vārds "Пломбир", kas nāk no krievu valodas, pirms tā varētu tam piešķirt aprakstošu nozīmi, tai būtu jāveic dubulta intelektuāla piepūle. Visbeidzot, tā uzskatīja, ka tā rīcībā nav pietiekamu pierādījumu, lai secinātu, ka vārds "plombir" vai "Пломбир" krievu valodā apzīmē "pārtikas ledu".

Lietas dalībnieku prasījumi

12 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp izdevumus, kas radušies procesā Apelācijas padomē.

13 *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par dokumentu, kas pirmoreiz iesniegti Vispārējā tiesā, pieņemamību

14 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka noteikti dokumenti ir pirmo reizi iesniegti Vispārējā tiesā, proti, prasības pieteikuma pielikumi K6–K12, K14 un K15, kā arī pieteikuma par tiesas sēdes noturēšanu pielikumi K16–K24, kas attiecas uz krievu valodas saprašanu Vācijā un pārējā Savienībā, ieskaitot, it īpaši, Baltijas valstis, vārda "Пломбир" definīciju tiešsaistes vārdnīcās un vārda "plombir" izmantošanu aprakstoši, lai apzīmētu saldējumu Vācijā.

15 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasības izskatīšana Vispārējā tiesā ir vērsta uz to, lai pārbaudītu *EUIPO* apelācijas padomju lēmumu tiesiskumu Regulas Nr. 207/2009 65. panta (tagad Regulas 2017/1001 72. pants) izpratnē, tāpēc Vispārējai tiesai nav atkārtoti jāpārbauda faktiskie apstākļi, pamatojoties uz dokumentiem, kuri pirmo reizi ir iesniegti Vispārējā tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 13. marts, ITSB/*Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 54. punkts, un 2005. gada 21. aprīlis, *Ampafrance*/ITSB – *Johnson & Johnson* ("monBeBé"), T-164/03, EU:T:2005:140, 29. punkts).

16 Tomēr ne lietas dalībniekiem, ne Vispārējai tiesai nevar tikt liegts gūt iedvesmu no elementiem, kas izriet no valsts tiesību aktiem, tiesu judikatūras vai tiesību doktrīnas, jo apelācijas padomei netiek pārmests, ka tā nav ņēmusi vērā kāda konkrēta valsts tiesas sprieduma faktiskos apstākļus, bet tiek veikta atsauce uz spriedumiem vai doktrīnu, lai argumentētu pamatu saistībā ar to, ka apelācijas padome ir veikusi nepareizu Regulas Nr. 207/2009 normas piemērošanu (skat. spriedumu, 2016. gada 18. marts, *Karl-May-Verlag*/ITSB – *Constantin Film Produktion* (“WINNETOU”), T-501/13, EU:T:2016:161, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Šajā lietā prasības pieteikuma pielikumi K7–K9 ietver vairākus *Bundespatentgericht* (Federālā patentu tiesa, Vācija) nolēmumus. Tomēr tie drīzāk ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka Vācijas sabiedrības daļa, kas ir specializējusies komercattiecībās ar Krieviju, saprot krievu valodu, un līdz ar to ir vērsti uz to, lai pārmestu Apelācijas padomei, ka tā nav ņēmusi vērā faktus, bet tikai noteikusi valsts tiesību saturu. Saskaņā ar iepriekš 16. punktā atgādināto judikatūru tie tātad ir atzīstami par nepieņemamiem.

18 Taču, pretēji tam, ko apgalvo *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, ir jāsecina, ka ir pieņemams prasības pieteikuma pielikums K6, kurā ir ietverti izvilkumi no Pārtikas un lauksaimniecības federālās ministrijas 2014. gada tirgus pētījuma, jo šis tirgus pētījums ir bijis pamatā *Bundespatentgericht* (Federālā patentu tiesa) 2016. gada 6. aprīļa [28 W (pat) 17/13] nolēmumam un tas ir pierādījumu, kuri jau ir iesniegti *EUIPO* instancēs, papildinājums.

19 Lietas apstākļos arī prasības pieteikuma pielikumi K10–K12 ir jāatzīst par pieņemamiem. Lai gan tie ir pirmo reizi iesniegti Vispārējā tiesā, tie ir vērsti uz to, lai pierādītu vispārzināma fakta precizitāti, proti, ka Baltijas valstīs tiek saprasta krievu valoda. Taču prasītāja ir tiesīga Vispārējā tiesā iesniegt dokumentus, lai pamatotu tāda vispārzināma fakta precizitāti, kas nav pierādīts *EUIPO* struktūras lēmumā, kurš ir apstrīdēts Vispārējā tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. novembris, *LG Electronics*/ITSB, C-88/11 P, nav publicēts, EU:C:2011:727, 29. un 30. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2012. gada 20. jūnijs, *Kraft Foods Schweiz*/ITSB – *Compañía Nacional de Chocolates* (“CORONA”), T-357/10, nav publicēts, EU:T:2012:312, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Saistībā ar prasības pieteikuma pielikumiem K14 un K15 un pieteikuma par tiesas sēdes noturēšanu pielikumiem K16–K24, ir jānorāda, ka, runājot par pirmajiem, tie ir vērsti uz to, lai apstrīdētu Apelācijas padomes apsvērumus, saskaņā ar kuriem tā ir atcēlusi Anulēšanas nodaļas lēmumu, un, runājot par otrajiem, tie ir vērsti uz to, lai atbildētu uz *EUIPO* argumentiem procesuālo rakstu pirmās kārtas ietvaros.

21 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka uz pierādījumu atspēkojumiem un uz pierādījumu papildinājumiem, kas iesniegti, atbildot uz pretējās puses iebildumu rakstā ietvertajiem pierādījumu atspēkojumiem, neattiecas Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 1. punktā paredzētais noteikums par termiņa izbeigšanos, – tajā ir paredzēts, ka pierādījumi un piedāvātie pierādījumi ir jāiesniedz pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā. Šī tiesību norma attiecas uz jauniem pierādījumiem, un tā ir jāaplūko no Reglamenta 92. panta 7. punkta, kurā tieši ir paredzēts, ka ir iespējams iesniegt pierādījumu atspēkojumus un papildināt iepriekš iesniegtos pierādījumus, skatpunkta (spriedums, 2017. gada 22. jūnijs, *Biogena Naturprodukte*/*EUIPO* (“ZUM wohl”), T-236/16, EU:T:2017:416, 17. punkts; pēc analoģijas skat arī spriedumus, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe*/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 72. punkts, un 2012. gada 12. septembris, Itālija/Komisija, T-394/06, nav publicēts, EU:T:2012:417, 45. punkts).

22 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka pieteikuma par tiesas sēdes noturēšanu pielikumi K16-K24, gluži tāpat kā prasības pieteikuma pielikumi K14 un K15 un visi citi dokumenti, kurus prasītāja pirmo reizi iesniegusi Vispārējā tiesā, izņemot prasības pieteikuma pielikumus K7-K9, ir pieņemami.

23 Saistībā ar dokumentu, kuru persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai un kurā ir ietverts *Bundesgerichtshof* (Federālā tiesa, Vācija) 2017. gada 6. jūlija nolēmums, ar kuru ir atcelts *Bundespatentgericht* (Federālā patentu tiesa) 2016. gada 6. aprīļa nolēmums, ir jāprecizē, ka Vispārējā tiesa tiesas sēdē atteicās iekļaut šo dokumentu lietas materiālos, jo tas ir iesniegts novēloti.

Par lietas būtību

24 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza trīs pamatus, ar kuriem tiek apgalvots, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums, otrkārt, minētās regulas 76. panta 1. punktā (tagad Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkts) paredzētais faktu pārbaudes pēc savas ierosmes principa pārkāpums un, treškārt, šīs pašas regulas 75. pantā (tagad Regulas 2017/1001 94. pants) paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde.

25 Vispārējā tiesa vispirms izvērtēs otro pamatu un pēc tam pirmo un trešo pamatu.

Par otro pamatu, ar kuru tiek apgalvots Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta pārkāpums

26 Ar otro pamatu prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav ņēmusi vērā vispārzināmus faktus saistībā ar krievu valodas izplatību Vācijā un Baltijas valstīs, kurus tā jau esot norādījusi Anulēšanas nodaļā.

27 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

28 Pirmkārt, saistībā ar prasītājas argumentu par to, ka esot vispārzināms, ka krievu valoda tiek saprasta Vācijā, ir jākonstatē, ka ar to drīzāk tiek mēģināts apstrīdēt tā Apelācijas padomes secinājuma pamatotību, saskaņā ar kuru būtībā no vispārzināmiem faktiem nevarot tikt izsecināts, ka ievērojama Vācijas konkrētās sabiedrības daļa saprot krievu valodu, nevis pārmest Apelācijas padomei, ka tā nav izvērtējusi šāda apgalvojuma precizitāti.

29 Ciktāl jautājums par to, vai Apelācijas padome ir pareizi izvērtējusi noteiktus faktus, argumentus vai pierādījumus, ietilpst apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudē pēc būtības, bet neattiecas uz procedūras, kurā tas pieņemts, tiesiskumu, ir jāuzskata, ka šis prasītājas arguments otrā pamata ietvaros, kura priekšmets ir konstatēt Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktā paredzētā faktu pārbaudes pēc savas ierosmes principa pārkāpumu, nav efektīvs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. maijs, *Reisswolf/EUIPO* ("secret.service."), T-163/16, nav publicēts, EU:T:2017:350, 21. punkts).

30 Otrkārt, saistībā ar prasītājas argumentu par to, ka esot vispārzināms, ka krievu valoda tiek saprasta Baltijas valstīs, ir jānorāda, ka tas būtībā ir vērsts uz to, lai apstrīdētu Apelācijas padomes secinājumu, saskaņā ar kuru Baltijas valstu valstspiederīgie nav jāņem vērā konkrētās sabiedrības daļas definīcijā, jo prasītāja, nesniedzot pierādījumus, esot vienīgi apgalvojusi, ka šajās valstīs ir augsta krievu valodā runājošo proporcija.

31 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka Eiropas Savienības preču zīmes spēkā esamības prezumpcija, kas ir raksturīga spēkā neesamības atzīšanas procesos, ierobežo *EUIPO* Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktā paredzēto pienākumu pēc savas ierosmes izvērtēt atbilstošos faktus, kuru dēļ tam varētu būt jāpiemēro absolūti atteikuma pamati. Tā kā Eiropas Savienības preču zīme tiek prezumēta par spēkā esošu, personai, kas iesniegusi pieteikumu par šīs preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, ir jāiesniedz *EUIPO* konkrēti pierādījumi, kas liktu apšaubīt tās spēkā esamību (šajā nozīmē skat. spriedumus,

2013. gada 13. septembris, *Fürstlich Castell'sches Domänenamt*/ITSB – *Castel Frères* (“CASTEL”), T-320/10, EU:T:2013:424, 27. un 28. punkts, un 2016. gada 28. septembris, *European Food/EUIPO – Société des produits Nestlé* (“FITNESS”), T-476/15, EU:T:2016:568, 47. un 48. punkts).

32 Lai apstrīdētu reģistrētas Eiropas Savienības preču zīmes spēkā esamību, pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs tomēr var norādīt vispārzināmus faktus. Atbilstoši judikatūrai vispārzināmi fakti ir definēti kā fakti, kuri var būt zināmi ikvienai personai vai kurus var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem (2004. gada 22. jūnijs, *Ruiz-Picasso* u.c./ITSB – *DaimlerChrysler* (“PICARO”), T-185/02, EU:T:2004:189, 29. punkts, un 2010. gada 8. septembris, *Wilfer*/ITSB (Ģitāras grifa galvas attēlojums), T-458/08, nav publicēts, EU:T:2010:358, 72. punkts).

33 Turklāt no judikatūras izriet, ka, ja *EUIPO* struktūras nolemj ņemt vērā vispārzināmus faktus, tām savos lēmumos nav jāpierāda šādu faktu patiesums (skat. spriedumu, 2016. gada 1. marts, *Peri*/ITSB (“Multiprop”), T-538/14, nav publicēts, EU:T:2016:117, 14. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Novartis/EUIPO – Meda* (“Zimara”), T-238/15, nav publicēts, EU:T:2017:636, 123. punkts).

34 Tāpat pusēm procesā *EUIPO* instancēs nevar tikt pārmests, ka tās nav iesniegušas pierādījumus, kas vērsti uz to, lai apstiprinātu vispārzināmu faktu patiesumu. Vienīgi pēc tam, kad spēkā neesamības atzīšanas procesa pušu norādītie vispārzināmie fakti nav atzīti par tādiem, Apelācijas padome attiecīgajā gadījumā var tos noraidīt tāpēc, ka puses nav iesniegušas pietiekamus pierādījumus, lai pierādītu to patiesumu.

35 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka Apelācijas padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktu, jo tā nevarēja izslēgt Baltijas valstu valstspiederīgos no konkrētās sabiedrības daļas definīcijas vienīgi tādēļ, ka nebija konkrētu pierādījumu par krievu valodas saprašanu šajās valstīs, vispirms nespriežot par to, vai tas ir vispārzināms, kā to ir apgalvojusi prasītāja, ka šie iedzīvotāji lielākoties saprot krievu valodu.

36 Līdz ar to, tā kā Apelācijas padome nav ņēmusi vērā prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru būtiska daļa Baltijas valstu iedzīvotāju ir krievu valodā runājoša, un nav pārbaudījusi šī fakta vispārzināmo raksturu, ir jāsecina, ka otrais pamats ir pamatots.

37 Šis secinājums pats par sevi tomēr nevar būt pietiekams, lai atceltu apstrīdēto lēmumu, jo Apelācijas padomes pieļautajai kļūdai, kura ir saistīta ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta pārkāpumu, vienai pašai nav noteicošas ietekmes uz rezultātu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, *Philip Morris Products*/ITSB (Cigarešu paciņas forma), T-140/06, nav publicēts, EU:T:2007:272, 72. punkts).

38 Vienīgi tad, ja pirmais pamats izrādītos pamatots, it īpaši saistībā ar apstrīdētās preču zīmes aprakstošo nozīmi, kura varētu būt saistīta ar konkrētās sabiedrības krievu valodā runājošo daļu, kas it īpaši attiecīgajā gadījumā dzīvo Baltijas valstīs, iepriekš 36. punktā konstatētajai kļūdai būtu ietekme uz pārbaudes rezultātu un līdz ar to tā varētu pamatot apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums

39 Ar pirmo pamatu, kuram ir četras daļas, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padomes sniegtā konkrētās sabiedrības daļas definīcija ir kļūdaina, jo tajā nav ņemta vērā ne Savienības specializētā sabiedrība, kas uztur komercattiecības ar Krieviju, ne Savienības krievu valodā runājošā sabiedrība.

40 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome, piemērojot Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktu (tagad Regulas 2017/1001 7. panta 2. punkts), nav pareizi izvērtējusi Savienības daļu, saistībā ar kuru varēja tikt piemērots absolūtais atteikuma pamats, kas paredzēts minētās regulas 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

41 Treškārt, prasītāja apstrīd Apelācijas padomes vērtējumu saistībā ar vārda "Пломбир" nozīmi krievu valodā. Ceturtkārt, prasītāja apstrīd Apelācijas padomes vērtējumu saistībā ar to, kā konkrētā sabiedrības daļa uztvers šī vārda transliterāciju ar latīņu burtiem (*plombir*).

42 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus. Tie būtībā apgalvo, ka prasītāja nav pierādījusi, ka vārds "plombir" vai "Пломбир" tiekot saprasts kā tāds, ar kuru krievu valodā tiek apzīmēts saldējums. Tie katrā ziņā uzskata, ka šo aprakstošo nozīmi konkrētā sabiedrības daļa neuztvers. *EUIPO* uzskata, ka nav vispārīgu zināšanu par krievu valodas saprašanu Savienībā. Persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka, tā kā krievu valoda Savienības pilsoņiem ir svešvaloda, prasītājai bija jāpierāda, ka vārds "plombir" ietilpst šīs valodas pamatleksikonā.

43 Ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības preču zīme ir atzīstama par spēkā neesošu, ja Eiropas Savienības preču zīme ir reģistrēta pretrunā šīs pašas regulas 7. panta tiesību normām. Atbilstoši minētās regulas 7. panta 1. punkta c) apakšpunktam netiek reģistrētas "preču zīmes, kas sastāv tikai no apzīmējuma vai norādes, kas tirdzniecībā var kalpot, lai norādītu veidu, kvalitāti, daudzumu, paredzēto nolūku, vērtību, preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas ģeogrāfisko izcelsmi vai laiku un citas preču un pakalpojumu īpašības".

44 Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pamatā ir esošo vispārējo interešu mērķis, ar kuru tiek prasīts, lai ikviens varētu brīvi izmantot apzīmējumus vai norādes, kas tirdzniecībā var kalpot, lai norādītu preču vai pakalpojumu, attiecībā uz kuriem pieteikta reģistrācija, īpašības. Tādēļ ar šo tiesību normu netiek ļauts rezervēt šādus apzīmējumus vai norādes tikai vienam uzņēmumam, reģistrējot tos kā preču zīmi, un netiek ļauts, ka kāds uzņēmums monopolizē aprakstoša vārda izmantošanu, kaitējot citiem uzņēmumiem – tostarp saviem konkurentiem –, kuru vārdu krājuma, kas pieejams pašiem savu preču aprakstam, apjoms tādējādi tiek ierobežots (skat. spriedumu, 2015. gada 25. novembris, *Ewald Dörken*/ITSB – *Schürmann* ("VENT ROLL"), T-223/14, nav publicēts, EU:T:2015:879, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par pirmā pamata pirmo un otro daļu

45 Pirmā pamata pirmā un otrā daļa ir jāizvērtē kopā, jo tās ir vērstas uz to, lai pierādītu Apelācijas padomes vērtējuma kļūdaino raksturu saistībā ar konkrēto sabiedrības daļu un Savienības daļu, saistībā ar kuru ir jāizvērtē apstrīdētās preču zīmes aprakstošais raksturs.

46 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru preču zīmes aprakstošā rakstura novērtējums var tikt veikts tikai, pirmkārt, attiecībā uz attiecīgām precēm un pakalpojumiem un, otrkārt, attiecībā uz tās mērķsabiedrības uztveri, kura ir šo preču vai pakalpojumu patērētāja (spriedumi, 2002. gada 27. februāris, *Eurocool Logistik*/ITSB ("EUROCOOL"), T-34/00, EU:T:2002:41, 38. punkts, un 2008. gada 22. maijs, *Radio Regenbogen Hörfunk in Baden*/ITSB ("RadioCom"), T-254/06, nav publicēts, EU:T:2008:165, 33. punkts; skat. arī spriedumu, 2011. gada 17. maijs, *Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava* u.c./ITSB ("TXAKOLI"), T-341/09, EU:T:2011:220, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Šajā lietā Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 16. punktā ir uzskatījusi, ka ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces ir paredzētas ikvienam Savienības galapatērētājam; prasītāja turklāt neapstrīd šo vērtējumu.

48 Prasītāja tomēr apgalvo, ka Apelācijas padome nepamatoti nav izvērtējusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto absolūto atteikuma pamatu saistībā ar, pirmkārt, sabiedrību, kas specializējusies komercattiecībās ar Krieviju, un, otrkārt, krievu valodā runājošo patērētāju daļu, kas pieder plašai Savienības sabiedrībai un, it īpaši, dzīvo Vācijā un Baltijas valstīs.

49 Šajā sakarā prasītāja būtībā apstrīd, kā Apelācijas padome ir interpretējusi jēdzienu "Savienības daļa" Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punkta, kurā ir paredzēts, ka preču zīmi atsaka reģistrēt kā Savienības preču zīmi, ja "pamatojums [absolūts pamats] reģistrācijas atteikumam pastāv tikai kādā Savienības daļā", nozīmē. Tā apgalvo, ka Apelācijas padomei apstrīdētās preču zīmes aprakstošais raksturs būtu bijis jāizvērtē no to krievu valodā runājošo patērētāju skatpunkta, kuri pieder plašai Savienības sabiedrībai un, it īpaši, dzīvo Vācijā vai Baltijas valstīs kā "Savienības daļā" šīs tiesību normas nozīmē.

50 Šajā sakarā ir jāprecizē, ka apstrīdētā lēmuma 18. punktā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka pārrobežu minoritāte, atšķirībā no dalībvalsts vai dalībvalstu grupas, nevarot būt "Savienības daļa" Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punkta nozīmē.

51 Kā Tiesa ir nospriedusi 2006. gada 22. jūnija spriedumā *Storck*/ITSB (C-25/05 P, EU:C:2006:422, 83. punkts), Savienības daļu, kas ir norādīta Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktā, var veidot viena dalībvalsts.

52 Tomēr no šīs judikatūras, kas izriet no minētās lietas īpašajiem individuālajiem faktiem, nevar izsecināt, ka Savienības tiesa vārdus "[Savienības] daļa", kas ietverti Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktā, būtu vēlējusies interpretēt tādā nozīmē, ka tai varētu neatbilst teritorija, kas ir mazāka par dalībvalsts teritoriju. No vārdu, kurus likumdevējs izraudzījies izmantot šajā pantā, izvēles izriet, ka šis likumdevējs ir vēlējies padarīt par neiespējamu apzīmējuma reģistrāciju tādu atteikuma pamatu dēļ, kuri pastāv vienas dalībvalsts vai vairāku dalībvalstu daļā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. septembris, *Sogepi Consulting y Publicidad*/ITSB ("ESPETEC"), T-72/11, nav publicēts, EU:T:2012:424, 35. un 36. punkts).

53 Turklāt Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punkts nevar arī tikt saprasts kā tāds, ar kuru vārdiska apzīmējuma gadījumā obligāti tiek norādīts uz vienu no dalībvalsts vai Savienības oficiālajām valodām (spriedums, 2012. gada 13. septembris, "ESPETEC", T-72/11, nav publicēts, EU:T:2012:424, 36. punkts; skat. arī spriedumu, 2017. gada 19. jūlijs, *Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik*/*EUIPO* ("медведь"), T-432/16, nav publicēts, EU:T:2017:527, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto un kā to apgalvo prasītāja, saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktu konkrētās sabiedrības daļu, saistībā ar kuru ir jāizvērtē absolūtais atteikuma pamats, veido krievu valodā runājošie patērētāji, kuri pieder plašai Savienības sabiedrībai, jo prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajai preču zīmei krievu valodā ir aprakstošs raksturs.

55 [Ar labojumiem, kas izdarīti ar 2019. gada 30. aprīļa rīkojumu] Saistībā ar prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Savienības krievu valodā runājošie patērētāji dzīvo, it īpaši, Vācijā un Baltijas valstīs, pirmkārt, ir jānorāda, ka, pretēji tam, ko Apelācijas padome ir secinājusi apstrīdētā lēmuma 23. un 24. punktā, ar pierādījumiem, kurus prasītāja iesniegusi Apelācijas padomē, tiek pārliecinoši pierādīts, ka būtiska Vācijas iedzīvotāju daļa runā krievu valodā. No *Landgericht Köln* (Ķelnes apgabaltiesa, Vācija) 2016. gada 27. janvāra sprieduma, kuru prasītāja iesniegusi Apelācijas padomē, izriet, ka Vācijas teritorijā dzīvojošie krievu valodā runājošie iedzīvotāji sasniedz aptuveni trīs miljonu personu skaitu.

56 Otrkārt, saistībā ar to, vai būtiska Savienības krievu valodā runājošo pilsoņu daļa dzīvo Baltijas valstīs, ir pietiekami uzsvērt, ka *EUIPO* tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai ir atzinis, ka ir vispārzināms, ka krievu valodu parasti saprot Baltijas valstīs.

57 Turklāt Vispārējā tiesa nesen ir apstiprinājusi, ka ir vispārzināms, ka būtiska daļa Baltijas valstu valstspiederīgo prot vai lieto krievu valodu kā dzimto valodu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 19. jūlijs, “медведь”, T-432/16, nav publicēts, EU:T:2017:527, 29. punkts). Prasītāja pamatoti ir uzsvērusi, ka *EUIPO* Apelācijas pirmā padome 2016. gada 17. maija lēmumā, kurš ir šī sprieduma priekšmets, ir izdarījusi tādu pašu secinājumu kā citā 2013. gada 20. jūnija lēmumā, kurš pieņemts lietā R 814/2012-1, kas arī ir norādīts prasības pieteikumā.

58 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka ikviens reģistrācijas pieteikums ir jāizvērtē stingri un pilnīgi un šai izvērtēšanai ir jānotiek katrā konkrētajā gadījumā (spriedums, 2011. gada 10. marts, *Agencja Wydawnicza Technopol*/ITSB, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 77. punkts). *EUIPO* apelācijas padomju lēmumu tiesiskums ir jāizvērtē, pamatojoties vienīgi uz Regulu Nr. 207/2009, kā to ir interpretējusi Savienības tiesa, nevis pamatojoties uz *EUIPO* lēmumpieņemšanas praksi (skat. spriedumu, 2012. gada 8. maijs, *Mizuno*/ITSB – *Golfino* (“G”), T-101/11, nav publicēts, EU:T:2012:223, 77. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 2007. gada 26. aprīlis, *Alcon*/ITSB, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. punkts, un 2012. gada 2. maijs, *Universal Display*/ITSB (“UniversalPHOLED”), T-435/11, nav publicēts, EU:T:2012:210, 37. punkts).

59 Tomēr, ņemot vērā judikatūru, saskaņā ar kuru ir prasīts, lai *EUIPO* ņemtu vērā jau pieņemtos lēmumus un īpašu uzmanību pievērstu jautājumam par to, vai ir jāizlemj tāpat (spriedums, 2011. gada 10. marts, *Agencja Wydawnicza Technopol*/ITSB, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74. punkts), ir jāuzskata, ka prasītājas norāde uz agrākiem lēmumiem ir acīmredzami nesena norāde par krievu valodas saprašanu Savienībā un, it īpaši, Baltijas valstīs, kura var tikt uzskatīta par “vispārzināmu faktu”, kuru *EUIPO* instances ir ņēmušas vērā šajos lēmumos.

60 Šajos apstākļos un neesot nepieciešamam izvērtēt prasītājas argumenta par sabiedrības, kas specializējusies komercattiecībās ar Krieviju, pamatotību, ir jāsecina, ka Apelācijas padome, nosakot konkrēto sabiedrības daļu, ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kā arī pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktu, jo konkrētā sabiedrības daļa, saistībā ar kuru ir jāizvērtē absolūtais atteikuma pamats, ir krievu valodā runājoša sabiedrība, kas aptver plašu Savienības sabiedrību, kura saprot vai runā krievu valodā un kura, it īpaši, dzīvo Vācijā vai Baltijas valstīs.

61 Tātad pirmā pamata pirmā un otrā daļa ir jāapmierina.

– Par pirmā pamata trešo un ceturto daļu

62 Ar pirmā pamata trešo daļu prasītāja būtībā apstrīd Apelācijas padomes secinājumu, saskaņā ar kuru tā neesot pierādījusi, ka vārdam “Пломбир” ir aprakstoša nozīme krievu valodā attiecībā uz ar apstrīdēto preču zīmi aptvertajām precēm. Ar pirmā pamata ceturto daļu tā apstrīd Apelācijas padomes secinājumu, saskaņā ar kuru “intelektuālās pūles”, kuras esot jāpieliek konkrētajai sabiedrības daļai, proti, tulkošanas pūles, kas ir saistītas ar transliterācijas pūlēm, neļaujot konstatēt, ka tā uztver vārda “plombir” eventuālo aprakstošo nozīmi.

63 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

64 Pirmkārt, saistībā ar vārda “Пломбир” vai “plombir” nozīmi krievu valodā, ir jāatgādina, ka *EUIPO* Anulēšanas nodaļa, Apelācijas padomei to neatspēkojot apstrīdētajā lēmumā, ir uzskatījusi, ka nosaukums “Пломбир” bijušās Padomju Sociālistisko Republiku Savienības (bijušās PSRS) laikā tika izmantots, lai apzīmētu saldējuma veidu.

65 Apelācijas padome nav norādījusi nevienu elementu, kas ļautu secināt, ka vārds "plombir" vairs netiek izmantots Krievijā. Tādējādi, lai gan apstrīdētā lēmuma 30. punktā ir precizēts, ka frāzes "pārtikas ledus" vai "saldējums" tiek tulkoti kā frāze "(sliwotschnoje) moroschenoje" (*сливочное мороженое*) vācu-krievu vārdnīcās, šie apsvērumi paši par sevi neļauj izslēgt, ka vārds "Пломбир" vai "plombir" krievu valodā tiek izmantots, arī lai apzīmētu šīs preces vai šo preču veidu.

66 Turklāt ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma 32. punkta un *EUIPO* lietas materiāliem izriet, ka prasītāja Apelācijas padomē ir iesniegusi izvilkumus no 2003. gada *GOST* tehniskajām normām, kurās preces, kas apzīmētas ar vārdu "plombir", un preces, kas apzīmētas ar vārdu "moroschenoje", ir ietvertas zem viena un tā pašas klasifikācijas numura (52175-2003). Šīs oficiālās normas, kuras ir noteikusi Krievijas Federācijas Valsts standartizācijas, metroloģijas un sertifikācijas komiteja pēc bijušās PSRS beigām, ir konkrēts pierādījums, lai pierādītu, ka vārds "plombir" vai "Пломбир" ir šālaika vārds krievu valodā, lai apzīmētu pārtikas ledu.

67 Prasītāja Apelācijas padomē ir iesniegusi arī *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vācijas Patentu un preču zīmju birojs) 2013. gada 12. marta lēmumu, kurā ir apstiprināts, ka vārds "plombir" vai "Пломбир" krievu valodā, tostarp datumā, kurā ir pieņemts šis lēmums, apzīmē saldējumu.

68 No tā izriet, ka prasītāja Apelācijas padomē ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus, lai pierādītu, ka vārds "plombir" vai "Пломбир" krievu valodā ir attiecīgās preces aprakstošs.

69 Turklāt ir jāprecizē, ka izvilkumi no vārdnīcas, kurus prasītāja ir pirmo reizi iesniegusi Vispārējā tiesā (pieteikuma par tiesas sēdes noturēšanu pielikumi K16 un K17), apstiprina, ka šis vārds pašlaik tiek izmantots krievu valodā, lai apzīmētu saldējumu.

70 Ar personas, kas iestājusies lietā, argumentu, saskaņā ar kuru vārda "plombir" vai "Пломбир" izmantošana būtu jāņem vērā, lai apzīmētu citas preces, nevar tikt atspēkots šis secinājums. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tas, ka frāzei var būt vairākas nozīmes, neizslēdz tās aprakstošo raksturu Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē. Šajā sakarā ir pietiekami, ka vismaz viena no tā nozīmēm var tikt izmatota, lai aprakstītu attiecīgās preces (skat. spriedumu, 2004. gada 12. februāris, *Koninklijke KPN Nederland*, C-363/99, EU:C:2004:86, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Otrkārt, saistībā ar to, kā Savienības krievu valodā runājošie patērētāji, kas, it īpaši, dzīvo Baltijas valstīs un Vācijā, uztver apstrīdēto preču zīmi, ir jāatgādina, ka, lai apzīmējums ietilptu Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā, ir nepieciešams, lai starp to un ar to apzīmētajām precēm vai pakalpojumiem būtu pietiekami tieša un konkrēta saikne, kas ļauj attiecīgajai sabiedrībai uzreiz un bez citām pārdomām uztvert šo preču vai pakalpojumu aprakstu vai kādu no to iezīmēm (skat. spriedumu, 2005. gada 22. jūnijs, *Metso Paper Automation*/ITSB ("PAPERLAB"), T-19/04, EU:T:2005:247, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Šajā lietā, pretēji tam, ko Apelācijas padome ir uzskatījusi apstrīdētajā lēmumā, Savienības krievu valodā runājošajai sabiedrībai drīzāk ar vārdu "plombir", nevis ar vārdu "Пломбир" būs acīmredzamāk saistīt ar saldējumu aprakstošu nozīmi krievu valodā, jo visa šī sabiedrība prot latiņu alfabētu, bet ne vienmēr kirilicas alfabētu.

73 Kā to apgalvo prasītāja, Savienības krievu valodā runājošā sabiedrība var arī izmantot saziņas līdzekļus, kuros nevar tikt izmantoti kirilicas burti, un līdz ar to ir radusi transliterēt krievu valodas vārdus ar latiņu burtiem.

74 Turklāt ir jāatgādina, ka vārda, kura izcelsme ir cits alfabēts, transliterācija ar latiņu burtiem nebūt noteikti ir šķērslis konkrētajai sabiedrības daļai uztvert šī vārda aprakstošo nozīmi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 16. decembris, *Deutsche Steinzeug Cremer & Breuer*/ITSB ("CHROMA"), T-281/09, EU:T:2010:537, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Šajā lietā no iepriekš minētā izriet, ka, ciktāl vārds "plombir" ir patiesa vārda "Пломбир" transliterācija ar latīņu alfabēta burtiem, kuru pazīst attiecīgais Savienības krievu valodā runājošais patērētājs, tā aprakstošo raksturu patērētājs var uzreiz un tieši uztvert.

76 Tādēļ ir jāapmierina arī pirmā pamata trešā un ceturtā daļa un līdz ar to pirmais pamats kopumā.

77 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus un neesot nepieciešamam izvērtēt trešo pamatu, ar kuru ir apgalvota Regulas Nr. 207/2009 75. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

78 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

79 Saskaņā ar Reglamenta 190. panta 2. punktu par atlīdzināmiem tiesāšanās izdevumiem uzskata nepieciešamos izdevumus, kas lietas dalībniekiem ir radušies saistībā ar procesu *EUIPO* apelācijas padomē.

80 Tā kā *EUIPO* spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. Tie ietver arī nepieciešamos izdevumus, kas prasītājai radušies procesā *EUIPO* Apelācijas padomē.

81 Tā kā personai, kas iestājusies lietā, spriedums ir nelabvēlīgs, tā sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 22. septembra lēmumu lietā R 1812/2015-4.

2) *EUIPO* sedz savus, kā arī atlīdzina *Monolith Frost GmbH* tiesāšanās izdevumus, ieskaitot nepieciešamos izdevumus, kas *Monolith Frost* radušies procesā *EUIPO* Apelācijas padomē.

3) *Dovgan GmbH* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová Valančius Öberg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 13. decembrī.

[Paraksti]